

Arrest

nr. 205 381 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 november 2015 en dient op 1 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 6 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een 25-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in het dorp Qalachah-ye Sokhta, district Charikar, provincie Parwan. U verklaart heel uw leven in Qalachah-ye Sokhta te hebben gewoond. U bent niet getrouwd, noch verloofd. Uw vader is werkzaam binnen de Afghaanse nationale burgerpolitie (ANCOP) in de functie van dagarman, luitenant-kolonel. Uw moeder, vier zussen en jongste broer O(...) verblijven bij uw maternale tante te Qalachah-ye Sokhta. Uw twee oudere broers A(...) S(...) en A(...) Z(...) verblijven in Teheran (Iran).

In saratan 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) juni-juli 2015) zou er rond 22u00 's avonds op de deur zijn geklopt. Uw moeder zou de deur hebben geopend. Er zou door in totaal 6 of 7 moedjahedien naar u en uw twee oudere broers zijn gevraagd. Via een door een kleien broodoven (tandoor) afgedekte gang vertrokken u en uw broers twee of drie tuinen verder, waar u zich zou hebben verscholen. Anderhalf uur later zouden u en uw broers zijn teruggekeerd naar huis en zou uw moeder jullie hebben verteld dat het hele huis zou zijn doorzocht. Vervolgens zouden jullie contact op hebben genomen met uw vader. Uw vader – op dat moment gestationeerd te Kunduz – zou hebben voorgesteld naar Kunduz te komen. U zou in assad 1394 (GK juli-augustus 2015) samen met A(...) S(...) en A(...) Z(...) via Salang (provincie Parwan) en Pul-e Khumri (provincie Baghlan) naar Kunduz zijn gereisd. U zou twee of drie dagen hebben doorgebracht bij een vriend van uw vader. Nadien zou uw vader voor het hele gezin een huis hebben gevonden in Nowabad, district Kunduz, provincie Kunduz. U zou daar twee maanden hebben verbleven. Door de verslechterde situatie in Kunduz zou uw vader een man, A(...), naar u hebben gestuurd. A(...) stuurde u op 5 of 6 mizan 1394 (GK 27 of 28 september 2015) naar de stad Kunduz, waarna u op 6 mizan 1394 (GK 28 september 2015) samen met uw broers A(...) S(...) en A(...) Z(...) met een Toyota Corolla aan uw reis zou zijn begonnen. U reisde vervolgens in één maand en zeventien dagen via Iran, Turkije en Griekenland naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 1 december 2015 aan in België en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door moedjahedien.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara, uitgegeven op 20 qaws 1391 (GK 10 december 2012); zeven kopieën van certificaten betreffende het werk van uw vader, gedateerd tussen 2004 en 2012; een origineel attest inzake uw vaders job, gedateerd op 8 jawza 1395 (GK 28 mei 2016); zestien originele foto's inzake uw vaders werk, in zwart-wit en in kleur; een usb-stick met zeventien foto's inzake uw vaders werk – waarvan één niet leesbaar –, een video van een televisie-uitzending en een video van een ontploffing; en een envelop, gedateerd op 28 juli 2016 te Parwan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS op zich niet betwist dat uw vader G(...) M(...) S(...) werkzaam is voor de ANCOP. Hoewel het CGVS geen twijfel hecht aan uw vlotte en coherente verklaringen hieromtrent, dient er evenwel te worden gewezen op het feit dat er louter als gevolg van de beroepsbezigheden van uw vader geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon bestaat. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het huisbezoek van de moedjahedien, noch aan uw verblijf te Kunduz.

Zo dient te worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ verklaart u dat u naar Kunduz verhuisde omdat uw vader voor zijn werk bij de ANCOP naar Kunduz werd getransfereerd (Vragenlijst CGVS, 29/1/2016, p. 2, vraag 5). U rept met geen woord over een huisbezoek. Aan het begin van het gehoor op het CGVS geeft u aan dat u niet alle

redenen voor vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ. Hiervoor zou er destijds geen tijd zijn geweest (Gehooververslag (GV) CGVS, 6/9/2017, p. 3). Deze verklaring is echter niet afdoende. Bij het afnemen van de vragenlijst door de DVZ werden er immers enkele bijkomende vragen gesteld. U werd zelfs expliciet gevraagd waarom u naar Kunduz bent verhuisd. Als antwoord hierop verwees u louter naar de overplaatsing van uw vader (Vragenlijst CGVS, 29/1/2016, p. 2, vraag 5). Dat u het heeft nagelaten reeds bij de DVZ het huisbezoek te vermelden, doet bijgevolg ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts, waar u bij de DVZ aangeeft problemen te hebben met de taliban (Vragenlijst CGVS, 29/1/2016, p. 1, vraag 4), scheidt u doorheen het gehoor op het CGVS geen duidelijkheid over wie er nu precies aan de deur zouden zijn gekomen die nacht. Wanneer u wordt gevraagd wie de mensen aan de deur precies waren, stelt u dat zij niet herkenbaar waren daar zij hun gezichten hadden bedekt (GV CGVS, 6/9/2017, p. 17). Deze onbekende mannen zouden hebben gezegd dat u en uw broers de moedjahedien moesten helpen (GV CGVS, 6/9/2017, p. 17). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat voor soort moedjahedienstrijders het dan precies waren, antwoordt u dat u ze niet zag en dus niet kan zeggen wie ze waren (GV CGVS, 6/9/2017, p. 17). Ook op de vraag bij welke groep deze mannen zouden zijn betrokken of hoe zij zichzelf noemden, houdt u het opnieuw bij de algemene term 'moedjahedienstrijders' (GV CGVS, 6/9/2017, p. 17). Wanneer u uiteindelijk iets later in het gehoor wordt gevraagd waar deze moedjahediengroep dan precies voor verantwoordelijk was in uw regio, geeft u aan hier niet van op de hoogte te zijn (GV CGVS, 6/9/2017, p. 17). Wel verklaart u dat u zou hebben gehoord dat ze de taliban en Daesh zijn. De twee groeperingen zouden in uw regio actief zijn (GV CGVS, 6/9/2017, p. 17). Dat u op het CGVS niet kan uitleggen welke groepering er nu precies aan uw deur zou zijn gekomen en slechts gratis melding maakt van de taliban of Daesh, is niet aannemelijk. Bij de DVZ kon u immers wel aangeven met welke groepering u problemen kende. Daar sprak u over taliban (Vragenlijst CGVS, 29/1/2016, p. 1-2, vraag 5). Dat u op het CGVS dan niet weet te preciseren bij welke groepering de moedjahedien waren die uw huis doorzochten, is dan ook weinig aannemelijk, te meer daar u niet alleen verklaart nog in contact te staan met uw familie (GV CGVS, 6/9/2017, p. 10) en dus zich ook achteraf hierover had kunnen informeren, maar ook omdat u het huisbezoek aanhaalt als rechtstreekse bedreiging uwer persoon. Hierdoor komen uw asielmotieven opnieuw op losse schroeven te staan.

Voorts lijkt ook de rest van de voorgehouden nachtelijke gebeurtenis in uw huis weinig steekhoudend. U verklaart te zijn gevlucht door een in een tandoor verscholen geheime ondergrondse gang (GV CGVS, 6/9/2017, p. 13). Later in het gehoor vertelt u dat deze geheime gangen vrij gangbaar zijn in uw regio en fungeren als schuilplaats tegen bombardementen of opstandelingengroepen of dienen als wapenopslagplaats (GV CGVS, 6/9/2017, p. 18). Nog stelt u dat de moedjahedien allicht de woonst van uw vaders gezin zouden hebben achterhaald met behulp van dorpelingen uit uw regio (GV CGVS, 6/9/2017, pp. 14; 18). Wanneer u wordt gevraagd waarom de bezoekende moedjahedien dan niet in de tandoor hebben gekeken, stelt u dat het een geheime gang betrof waar zelfs andere familieleden niet van af zouden hebben geweten (GV CGVS, 6/9/2017, p. 18). Het is echter niet logisch dat u enerzijds een beeld scheidt van moedjaheds die er op gebrand zijn u en uw broers te vinden en hiervoor intensief alle verstopplaatsen in het huis doorzoeken (GV CGVS, 6/9/2017, p. 13, 17), maar anderzijds er eenvoudigweg niet aan zouden hebben gedacht om ook de oven te inspecteren (GV CGVS, 6/9/2017, p. 18) – terwijl een verborgen gang naar eigen zeggen gangbaar is in uw regio (GV CGVS, 6/9/2017, p. 18). Met de beschouwing in het achterhoofd dat elke woongelegenheden van enige omvang in Afghanistan een broodoven rijk is, kan de kortzichtigheid van de moedjahedien – het nalaten de oven te lokaliseren en te openen bij een huiszoeking – bij het CGVS bovendien op weinig begrip rekenen. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.

Ook aan uw verklaringen betreffende de bedreigingen kan er geen geloof worden gehecht. Gelet op de rang van uw vader binnen de Afghaanse strijdkrachten, de vele certificaten en de foto's is het immers niet aannemelijk dat hij de voorafgaande bedreigingen niet serieus zou hebben genomen (GV CGVS, 6/9/2017, p. 13). Anderzijds geeft u aan dat uw gezin nooit eerder werd bedreigd (GV CGVS, 6/9/2017, p. 18), terwijl u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ stelde dat uw vader "voortdurend" bedreigingen ontving van de taliban, die ook aan u en uw broers gericht waren (Vragenlijst CGVS, 29/1/2016, p. 1-2, vraag 5). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat sommige dorpelingen banden hebben met anti-overheidsgroepen zoals de taliban (GV CGVS, 6/9/2017, p. 14), dat iedereen in uw regio wist dat uw vader voor de autoriteiten werkzaam was (GV CGVS, 6/9/2017, p. 15) en dat uw familie eenvoudig te bereiken was voor anti-overheidsgroepen (GV CGVS, 6/9/2017, p. 18). Het is bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat uw vader in de door u geschetste situatie bedreigingen aan zijn eigen adres alsmede aan het adres van zijn eigen familie niet ernstig zou hebben genomen en niet

zou hebben gedacht dat er iets zou gebeuren (GV CGVS, 6/9/2017, p. 13). Zo wordt opnieuw afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog kan er ook aan uw verhuis naar Kunduz in Assad 1394 (GK juli-augustus 2015) niet zomaar geloof worden gehecht. Volgens uw verklaringen zou uw vader hebben besloten om zijn gezin – u inclusief – over te brengen naar Kunduz, waar hij op dat moment gestationeerd was, omdat die regio veiliger zou zijn dan Parwan (GV CGVS, 6/9/2017, pp. 18-19). Het is niet geloofwaardig dat uw vader in de (omgeving van de) stad Kunduz een veilig alternatief zou hebben gezien om zijn gezin onder te kunnen brengen. Kunduz werd immers al tijdens het lenteoffensief van de Taliban – in april 2015 – op een haar na ingenomen door de Taliban en de gevechten om de stad hielden tot de kortstondige val van de stad eind september continu aan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat de plek waar u heen ging geheel veilig was en dat er geen gevechten plaatsvonden (GV CGVS, 6/9/2017, p. 19). Sterker nog, u stelt in één adem dat u op 5 of 6 mizan 1394 (GK 27 of 28 september 2015) juist omwille van de gevechten naar de stad Kunduz trok (GV CGVS, 6/9/2017, p. 19). Het is absoluut ongeloofwaardig dat u net wanneer de stad Kunduz op het punt staat in de handen te vallen van de Taliban, juist naar deze betreffende stad trekt. Logischerwijs kan er immers verwacht worden dat uw vader juist zou besluiten om zijn gezinsleden een ander, veiliger onderkomen te bezorgen dan hen linea recta naar het strijdtoneel te voeren. Opnieuw wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnd.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder, zussen en jongere broer nog steeds woonachtig zijn in het dorp Qalachah-ye Sokhta. Zij verblijven volgens uw verklaringen bij uw maternale tante op slechts tien minuten afstand van uw ouderlijk huis (GV CGVS, 6/9/2017, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd of uw familie nog problemen heeft gehad sinds uw vertrek, antwoordt u dat uw moeder zich schuil houdt. Daarom zou ze een chador dragen als ze buiten komt (GV CGVS, 6/9/2017, p. 10). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd naar concrete problemen die uw familie zou hebben gehad in Parwan, stelt u dat u hen hier nooit naar heeft gevraagd (GV CGVS, 6/9/2017, p. 10). Redelijkerwijs kan er van een jongeman van uw leeftijd worden aangenomen dat hij, indien hij omwille van bepaalde problemen zijn thuisland zou zijn gevlucht, de situatie van zijn achtergebleven familieleden op de voet zou willen volgen. Dat u, ondanks dat u aangeeft contact te hebben met uw familie (GV CGVS, 6/9/2017, p. 10), nooit interesse hebt getoond in de nasleep van uw eigen problemen, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten aangaande uw vader – de certificaten, het werkattest en de foto's en video's – zijn louter een indicatie van zijn identiteit en professionele activiteiten die, zoals reeds aangehaald, niet in twijfel worden getrokken. De voorgelegde envelop toont ten slotte enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan. Ook dit staat niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 1 december 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van de professionele activiteiten van zijn vader het slachtoffer van de directe vervolgingen.

Het is een algemeen bekend feit dat de familieleden van de mensen die voor overheid werken door de taliban vervolgd worden. Zie op pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR waar het volgende staat:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work

against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17

<http://www.refworld.org/Ddfid/51ffdca34.pdf>

Verweerster heeft geen twijfel aan de tewerkstelling en het hoge profiel van verzoekers vader.

Vreemd genoeg oordeelde ze dat verzoeker geen slachtoffer is geworden van de vervolgingen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker,

Verzoeker is niet hooggeschoold en het is niet redelijk om hem geen voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster stelt het volgende:

Hoewel het CGVS geen twijfel hecht aan uw vlotte en coherente verklaringen hieromtrent, dient er evenwel te worden gewezen op het feit dat er louter als gevolg van de beroepsbezigheden van uw vader geen gronde vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon bestaat.

Verzoeker kan verweerster niet volgend! Als zijn verklaringen zo vlot en coherent waren waarom hecht dan verweerster geen geloof aan de vervolgingen?

Dit is een begin van bewijs dat het leven van verzoeker in gevaar was in het land van herkomst.

Verweerster verwijst naar de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en ze stelt dat deze ze niet overeenkomen met door verzoeker vermelde problemen in de vragenlijst bij de DVZ.

Het is de eerste keer dat verweerster zo motiveert!! Verweerster stelt meestal dat er tegenstrijdige verklaringen zijn tussen de verklaringen bij de DVZ en het CGVS. In dit geval stelt ze dat ze niet overeenkomen.

Verweerster weet heel goed dat de asielzoeker geen kans krijgen bij de DVZ om volledig hun verhaal uiteen te zetten.

DVZ stelt: wees kort! U krijgt de kans bij uw 2de gehoor om meer te vertellen. Een duidelijke misleiding van asielzoekers.

Verzoeker verwijst naar pagina 3 van het gehoorverslag waarin het volgende staat: [...]

Waarom vraagt verweerster de over het verloop van het gehoor bij de DVZ als ze toch geen rekening houdt met deze verklaringen.

De handelingswijze van verweerster komt op het volgende neer:

Patiënt gaat naar de arts (CGVS). Ze wordt door verpleegster(de DVZ) gezien om een paar vragen te stellen om de arts te helpen bij zijn diagnose.

Patiënt wordt doorverwezen naar de arts en als patiënt zegt kijk Dr. Ik heb ook andere klachten, dat zegt de arts: sorry te laat.

U had deze klachten aan verpleegster kunnen vertellen.

Wanneer u nalaat om uw werk zelf te doen en dat belangrijk werk op de schouder van andere (De DVZ) ligt dan moet u beseffen dat u geen spijker op laag water mag zoeken.

De beschermingsgraad van Afghanen is van 66 % naar 55% gedaald. Hoe gaat verweerster dat percentage halen? Door spijker op laag water te zoeken.

Hoe kan nu verzoeker weten wie op die nacht naar hun huis gekomen waren wanneer hun gezichten bedekt waren?

Deze mensen droegen geen nummerplaat zoals auto om te herkennen wie ze waren. Waar is de grens van redelijkheid?

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat de taliban de geheime ondergrondse gang niet bekeken hebben.

Waarom wordt verzoeker kwalijk genomen voor de handelingen van een derde. Bovendien zat verzoeker niet in de ondergrondse gang.

Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar pagina 18 waarin verzoeker stelde dat hij ontsnapt was - 2 of 3 tuinen verder. (pagina 13 van het gehoorverslag)

Het is dus ten eerste niet zeker of ze al in de gangen gekeken hebben. Verzoeker zat niet in die gang maar vluchtte via die gang.

Ten tweede is het gevaarlijk voor mensen om in die gangen binnen te treden waar u bevindt zich op dat moment in een zeer kwetsbare positie in een onbekende terrein.

Verweerster verwijst naar pagina 13 van het gehoorverslag en ze stelt dat verzoekers vader deze bedreigingen niet serieus nam. Verzoekers menen dat verweerster zich schuldig maakt aan een selectieve lezing van het gehoorverslag.

Op pagina 13 staat zwart op wit dat de vader zei dat de zonen moeten ontsnappen.

Verweerster stelt dat het niet geloofwaardig is dat ze naar Kunduz trekken juist voor de val van Kunduz.

Verweerster gaat vanuit dat de val van Kunduz op voorhand op de kranten gepubliceerd waren en dat iedereen wisten dat Kunduz zal vallen.

Verzoeker meent dat verweerster de situatie met Europese bril kijkt en 'analyseert' als wij van een analyse kunnen spreken.

Verzoekers vader was een machtige man in Kunduz en hij had meer soldaten onder zijn bevel. Het is logisch dat beter kan zorgen voor de veiligheid van zijn gezien in een onveilig gebied waar hij soldaten onder zijn bevel heeft, dan een veilig gebied als Kaboel waar hij geen lijfwachten of soldaten onder zijn bevel heeft.

Het is toch niet zo moeilijk om deze logica te volgen.

De andere familieleden van verzoekers wonen ondergedoken. Het feit dat ze niet meer in hun huis wonen maakt het juist moeilijk om interesse te hebben in de nasleep van de problemen.

Door ten onrechte nietszeggende argumenten gebruiken om de geloofwaardigheid van iemand in twijfel te trekken.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen bij de DVZ niet dienstig tegen hem mag gebruikt worden, omdat hij daar niet bijgestaan was door een raadsman.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond . Het is een algemeen gekend feit dat dergelijke mensen dagelijks het risico lopen om vervolgd te worden door de Taliban.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

*

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerster is in de war bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire beschermingsstatus op basis van C - grond!

Verweerster stelt dat charikar veilig is. Verweerster heeft nagelaten om na te gaan of het dorp van verzoeker tot dit veilig gebied behoort. Verweerster zelf stelt dat in de provincie Parwan de situatie regionaal zeer verschillend is.

Verzoeker heeft de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus op een zeer bizarre en gebrekkige wijze 'onderzocht'."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn

geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een

relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst in 2015 verlaten heeft uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart dat haar vader als lid van de Afghaanse nationale burgerpolitie (ANCOP) altijd gevochten heeft tegen de taliban en omwille van zijn werk bedreigingen kreeg van anti-overheidsgroepen. Toen verzoekers vader in Kunduz diende, zou er op een avond aan de deur van verzoekers huis in Qalachah-ye Sokhta zijn geklopt door zes of zeven *moedjahedien* die naar de verzoekende partij en haar twee oudere broers vroegen. De verzoekende partij verklaart dat haar moeder tegen de mannen aan de deur zei dat haar zonen bij hun tante langs moederszijde waren. Zij zou terstond verzoekers vader hebben opgebeld en die zou haar hebben gezegd dat hun zonen dienden te ontsnappen aangezien hij zelf reeds door de mannen in kwestie zou zijn bedreigd. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar twee broers via een door een broodoven afgedekte gang naar de achterkant van het huis vluchtten en zich enkele tuinen verder verscholen. Anderhalf uur later zou hun moeder hen via de telefoon hebben laten weten dat de mannen het hele huis hadden doorzocht en haar zeiden dat hun vader zijn zonen naar hen moest sturen. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar broers vervolgens contact opnamen met hun vader en dat die hen vroeg naar Kunduz te komen. In Kunduz zouden de verzoekende partij en haar broers eerst twee à drie dagen bij een vriend van hun vader hebben verbleven en daarna met het hele gezin zijn verhuisd naar Nowabad. Na twee maanden zou de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz dermate verslechterd zijn dat de verzoekende partij en haar broers zich genoodzaakt zagen er te vertrekken. Na één of twee dagen in de stad Kunduz te hebben verbleven, zouden zij hun reis naar Europa hebben aangevat.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas, omwille van de hiernavolgende redenen.

Er dient eerst en vooral te worden gewezen op de vaststelling dat de verzoekende partij doorheen haar procedure fundamenteel verschillende verklaringen heeft afgelegd omtrent de gebeurtenissen die haar ertoe noopten haar herkomstregio in Afghanistan, zijnde het dorp Qalachah-ye Sokhta gelegen in het district Charikar van de provincie Parwan, te verlaten. Waar uit het asielrelaas zoals door de verzoekende partij uiteengezet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat een bezoek van een aantal *moedjahedien* aan haar huis de aanleiding was voor haar vertrek naar Kunduz en, enkele maanden later, uit Afghanistan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij naar Kunduz verhuisde omdat haar vader voor zijn werk bij de ANCOP naar daar was getransfereerd (stuk 5, hoorverslag, p. 12, 13; stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij wat zij dienaangaand reeds aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven, met name dat zij destijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet had om te vermelden dat zij thuis in Parwan zou zijn bedreigd. Deze uitleg is niet afdoende. De verzoekende partij

werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een kort doch volledig overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Haar werd bovendien expliciet gevraagd waarom zij twee maanden voor haar vertrek naar Kunduz verhuisde. Dat zij in antwoord op deze vraag louter verwees naar de overplaatsing van haar vader en geen melding maakte van het bezoek van de *moedjahedien*, heeft geen uitstaans met het korte tijdsbestek van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit gehoor werd haar tevens expliciet gevraagd of zij ooit persoonlijk werd bedreigd door de taliban, waarop zij ontkennend antwoordde (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Aldus blijkt de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk de kans te hebben gehad om melding te maken van het feit dat opstandelingen haar bij haar thuis in Parwan zouden zijn komen zoeken. De vaststelling dat de verzoekende partij naliet dit essentiële element van haar asielrelaas reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, schaadt haar geloofwaardigheid in ernstige mate.

Verder blijkt de verzoekende partij ook wat betreft de bedreigingen die haar gezin voorafgaand aan het huisbezoek van de *moedjahedien* zou hebben gekregen geen coherente verklaringen te hebben afgelegd. Haar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd of haar gezin voor het bezoek aan huis al eerder werd bedreigd door de *moedjahedien*, beweerde de verzoekende partij van niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Nochtans had zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat haar vader voortdurend bedreigingen ontving van de taliban die ook aan zijn kinderen waren gericht (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Dat verzoekers vader eerder door dezelfde *moedjahedien* zou zijn bedreigd maar deze bedreigingen niet serieus zou hebben genomen, kan overigens niet overtuigen in het licht van verzoekers verklaringen dat sommige dorpingen banden hebben met anti-overheidsgroepen zoals de taliban, dat iedereen in verzoekers regio wist dat verzoekers vader voor de autoriteiten werkzaam was en dat verzoekers familie eenvoudig te bereiken was voor de *moedjahedien* (stuk 5, gehoorverslag, p. 13-15, 18). De verzoekende partij betwist dat haar vader de bedreigingen niet serieus zou hebben genomen erop wijzend dat haar vader zijn zonen opdroeg te ontsnappen toen de *moedjahedien* hen thuis kwamen zoeken. Het betreft hier evenwel de reactie van verzoekers vader op het huisbezoek van de *moedjahedien* en niet op de vele bedreigingen die daaraan volgens de verzoekende partij zouden zijn voorafgegaan.

Het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman kan de discrepanties in haar verklaringen niet op afdoende wijze verklaren of verschonen. De verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe, en toont derhalve niet aan, in welke zin de afwezigheid van een raadsman tijdens haar gehoor afbreuk doet aan de waarde van haar verklaringen betreffende de voorgehouden vervolgingsfeiten. Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn raadsman te verwoorden en toe te lichten.

Het is verder opvallend dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen duidelijkheid schept over de identiteit van de personen die haar huis zouden hebben doorzocht. Gevraagd wie de mensen aan de deur precies waren, stelde de verzoekende partij dat zij niet herkenbaar waren omdat zij hun gezichten bedekt hielden. Ze zouden tegen verzoekers moeder over zichzelf enkel hebben gezegd dat ze *moedjahedien* waren. Verder gevraagd waarvoor de groep waartoe ze behoorden precies verantwoordelijk was in haar regio, antwoordde de verzoekende partij dat zij daarvan niet op de hoogte is maar dat zij gehoord heeft over de aanwezigheid van taliban en IS in haar regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). De Raad acht het niet aannemelijk dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon preciseren welke groepering of organisatie achter de bedreigingen zit die haar haar land van herkomst deden verlaten. Waar zij erop wijst dat de gezichten van haar belagers bedekt waren en er niets was waaraan zij konden worden herkend, verschoont noch verklaart de verzoekende partij waarom zij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich achteraf over hen te informeren. Nochtans zou verzoekers vader door dezelfde mensen zijn bedreigd en kan worden verondersteld dat hij er vanuit zijn functie bij de ANCOP toch meer over te weten kan komen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 16). Het is in dit opzicht niet aannemelijk dat de verzoekende partij, die verklaart vanuit België contact te hebben met haar vader, meer dan anderhalf jaar na haar aankomst in België niet over de minste aanwijzing beschikt inzake de identiteit van de personen die haar rechtstreeks zouden hebben bedreigd en aan de basis zouden liggen van haar vertrek uit haar land van herkomst.

Het is voorts niet aannemelijk dat de mannen die de verzoekende partij en haar broers thuis kwamen zoeken alle mogelijke plekken waar zij zich konden verstoppen zouden hebben doorzocht, maar er niet

aan gedacht zouden hebben de broodoven te inspecteren. De verzoekende partij verklaarde immers dat het in haar regio vrij courant voorkomt dat huizen een geheime ruimte onder de grond hebben die wordt afgesloten door een broodoven en die gebruikt wordt als vluchtweg of schuilkamer tijdens bombardementen of als verstopplaats voor wapens. In het licht van deze verklaring kan het argument dat zelfs verzoekers familieleden niet van het bestaan van de geheime gang in verzoekers huis afwisten de kortzichtigheid van de *moedjahedien* niet verklaren (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). De verzoekende partij overtuigt niet waar zij stelt dat het niet zeker is of haar belagers al dan niet in de geheime gang hebben gekeken, nu mag worden verondersteld dat haar moeder haar dit zou hebben verteld moest dit het geval zijn geweest. Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij zich niet in de gang bevond maar er doorheen ontsnapt was naar buiten en dat het gevaarlijk is zich in dergelijke gang te begeven, biedt zij geen verklaring voor het feit dat haar belagers er niet aan dachten de broodoven te inspecteren.

De Raad acht het tot slot niet geloofwaardig dat de moeder, zussen en jongere broer van de verzoekende partij op heden ondergedoken zouden leven bij haar tante langs moederszijde in Qalachah-ye Sokhta, maar dat de verzoekende partij niet weet, en ook nooit heeft gevraagd, welke problemen haar familieleden nog hebben meegemaakt sinds zij vanuit Kunduz naar Parwan zijn teruggekeerd. Dat de verzoekende partij, ondanks het contact dat zij vanuit België met haar familie verklaart te hebben, geen interesse toont in de nasleep van haar eigen problemen in Afghanistan ondermijnt bijkomend haar geloofwaardigheid (stuk 5, gehoorverslag, p. 8-10). De verzoekende partij licht niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, in welke zin het feit dat haar familie niet langer thuis woont het moeilijk zou maken om interesse te hebben in de nasleep van haar problemen.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over haar asielrelaas naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij niet hooggeschoold is, doet zij geen afbreuk aan de verwachting dat zij omtrent belangrijke feiten in haar leven, die de essentie uitmaken van haar verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kan geven. Het gegeven dat de verzoekende partij geen hogere opleiding zou hebben genoten houdt niet in dat haar verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat dit de verzoekende partij zou verhinderen om haar asielrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De verwijzing naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat familieleden van mensen die voor de Afghaanse overheid werken het risico lopen om door de Taliban te worden vervolgd volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij voorgelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten aangaande uw vader – de certificaten, het werkattest en de foto's en video's – zijn louter een indicatie van zijn identiteit en professionele activiteiten die, zoals reeds aangehaald, niet in twijfel worden getrokken. De voorgelegde envelop toont ten slotte enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan. Ook dit staat niet ter discussie.”

Ter terechtzitting van 30 mei 2018 legt de verzoekende partij twee bijkomende stukken neer, zijnde een brief van de politie en een brief van het dorps hoofd. De Raad stelt vast dat deze documenten niet

voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Charikar van de provincie Parwan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te controleren of haar dorp van herkomst wel tot het district Charikar behoort, maar gaat eraan voorbij dat zij dit zelf zo heeft verklaard. Bovendien brengt zij geen informatie aan waaruit kan blijken dat dit niet zo zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij informatie aan die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot haar regio van herkomst in Afghanistan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS